

Hebt U zich ooit al afgevraagd wie toch die mens is die gewoon zijn lot volgt zonder meer, die deel uitmaakt van die grote kudde 'normale' mensen die elke zomer naar het zuiden trekt, elke morgen dezelfde trein neemt om 7u30, van het één rond puntje naar het ander rijdt, elke vrijdag opnieuw naar een vernissage gaat van een tentoonstelling om zichzelf te horen zeggen hoe interessant het allemaal wel is, ... En dan denkt u: 'die banale gewoontemens is de ander'. U doet geen domme, routineuze dingen zonder er bij na te denken, u wilt ook niet zomaar die 'beloftevolle' schilder goed vinden omdat iedereen zegt dat hij goed is. U bent anders, u denkt anders... Dat denkt u toch ... Kijk toch eens naar het werk van Ante Timmermans, misschien ziet u dan welke absurd lege betekenis uw leven ook wel niet heeft: een doos die op een lopende band, tussen andere dozen, telkens opnieuw en opnieuw op hetzelfde parcours wordt voortbewogen tot vervelens toe. De doos wordt nooit gevuld of geleedigd, het blijft een lege betekenisloze doos die circuleert. En misschien valt er over uw eigen leven ook niet zoveel meer te vertellen: je wordt geboren, je begrijpt er niets van en je gaat dood.

Het is eigenlijk om radeloos van te worden éénmaal je het zinloze door begint te hebben. Er lijken twee manieren te bestaan om er op te reageren: je kan je leven over een compleet andere - niet-voorspelbare - boeg gooien, wat eigenlijk gedoemd is te mislukken, of je kan die eigen onbewuste dagdagelijkse routine en ingebakken denkpatronen ombuigen tot een creatief en verrassend proces, gespekt met veel zelfrelativering en humor. Het is dit idee dat Ante Timmermans een aantal jaren terug deed besluiten om zijn nine-to-five-job op te geven en een heel bewuste 'common people'-kunstenaar te worden, een kunstenaar die in zijn werk een routine inbouwt en rond routine werkt door de meest absurde - want zo banale - acties van de mens te analyseren. Het maken van een geanimeerde tekening is daarbij ook bijvoorbeeld bandwerk voor hem, vrij letterlijk zelfs: tientallen tekeningen moeten gemaakt worden met een lichte variatie om een beweging in de tekening te kunnen brengen. Door enerzijds die routine en dagelijkse herhalingen van acties zo doorgedreven, haast neurotisch, voor te stellen (met bijvoorbeeld een cirkel of lus) en door anderzijds in zijn werk terugkerende processen in te voeren en loops te gebruiken, creëert hij een heel spannende routine voor zichzelf. Je lot kan je uiteindelijk niet ombuigen, je kan er wel een bewustzijn rond wekken, om de absurditeit ervan lachen en het uiteindelijk minachten zonder het te kunnen ontlopen. Dit houdt toch reeds een bevrijding in en onderhoudt ook een authentieke goesting om te leven, te genieten, te spelen. Wat een werkplek was, kan zo een plek van fantasie worden. Op die manier wordt het werk van Ante Timmermans een oproep tot bewustwording, zelfs misschien tot verzet, zonder daarom wanhopig of gedeprimeerd te klinken. Of zoals Albert Camus schreef over zijn absurde held Sisyphus die telkens weer een zware rotsblok op een steile helling moest opduwen, welwetend dat het telkens opnieuw terug naar beneden rolt: "Il faut s'imaginer Sisyphes heureux."

Tanguy Eeckhout
2006